

Bønn: Kjære Jesus Kristus. Takk at du bar våre synder, betalte vår skyhøye Skuld, med blod frå ditt fullkomne hjarta, og ikkje med sylv eller gull. Lær oss å se at det var for oss du døde på korset. Amen.

Preken

Langfredag, fra gammelt av den eneste sørgedagen i kirkeåret. Vår gudstjeneste følger en egen ordning der tekstene om Jesu lidelse og død på korset har hovedplassen. Nå har vi lest tekstene og lyttet, og vi forsøker å leve med i det som den gangen skjedde. Det er et drama vi følger like fra Getsemane og til Golgata. Langs veien stod det tilskuere, og ved korset samlet det seg folk for å se på. Hva så de der de stod? For noen var det kun enda en i rekken av mennesker som led døden på korset, for andre var det Guds enbårne Sønn. Noen møtte Jesus med spott, andre med tilbedelse.

På hver side av Jesus var det korsfestet en forbryter. Den ene spottet Jesus, den andre bad om frelse. Verden var delt. "Den som ikke er med meg, er mot meg, den som ikke samler med meg, han sprer." Luk 11,23. Forbryterne kan med sine ulike holdninger til Jesus stå som representanter for menneskeheten til alle tider. Alle har vi forbrutt oss mot Gud, og dypest sett finnes det bare to holdninger til Jesus: mot eller for, spott eller tilbedelse. Det finnes ingen nøytral posisjon. Den korsfestede Guds Sønn deler menneskeheten i to. Alle stilles på valg! Selv den som ikke tar en avgjørelse, har tatt parti.

Langfredag er sørgedag. Vi følger Jesus i hans lidelse og død. Få, om noen av Jesu venner opplevde den gang annet enn sorg. Likevel en dag med kontraster. Fra sorg til stille glede, fra fortvilelse til håp. Den ene av forbryterne fikk høre av Jesu egen stemme: "I dag skal du være med meg i Paradis." For oss er det så mye lettere. Vi sitter med fasiten, vi vet hva som skjedde denne første dagen i uken. Vi vet at døden på korset ikke var det siste. Derfor kan vi også i dag, når vi sitter her og hører Jesu lidelseshistorie, sitte med en stille takk. På korset la Jesus grunnen for vårt fremtidshåp!

Hos profeten Sakarja var det forutsagt hva som skjedde: "På en eneste dag," sier Herren, "vil jeg ta bort den skyld som hviler på dette landet." Sak 3,9. Så skjer det på fredagen, den sjette dag i uken, på den dagen Gud hadde skapt mennesket, at menneskets synd blir sonet. Det ødelagte blir ordnet, kontakten med Gud blir mulig. Det som så ut som tap, ja, som en fullstendig fiasko, viste seg likevel å være seier. Det illustreres så tydelig av det som hendte; forhenget i templet revnet i to. Det som skilte mellom Det aller helligste og Det hellige ble borte. Nå var det banet vei like inn til Det aller helligste, til Gud. Synden som skilte mellom menneskene og Gud, var gjort opp, den var sonet. Kontakten med Gud var gjenopprettet gjennom Jesu død på korset.

Derfor har vi i vår kirke i dag ikke noe forheng foran alteret. Lysene som brenner vitner om at Gud er til stede. Vi har direkte adgang frem til Gud gjennom Jesus Kristus. Han har gitt oss liv med Gud.

”Så takker jeg av hjerte deg Frelser, sterk og blid! For all din sonings smerte ha takk hver stund og tid, for bønner du i angst har bedt, for din uskyldig pine. For all din kjærlighet!” (NoS.105,6)

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.

OBS! Denne prekenen forutsetter at lysene på alteret er tent.